

P12462
20.09.2017

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
KANTON SARAJEVO
KANTONALNI SUD U SARAJEVU
Broj: 09 0 U 021345 14 U
Sarajevo, 14.09.2017. godine

Kantonalni sud u Sarajevu i to sudija Aida Salčinović - Kuljanin, u upravnom sporu tužitelja Udruženje građana „Borba protiv korupcije u BiH” - Transparency International Bosne i Hercegovine“, Banja Luka, ulica Gajeva broj 2, zastupan po Đikić Emir, Predsjedavajućem Odboru direktora, protiv tuženog Ministarstvo prostornog uređenja Kantona Sarajevo, radi poništenja rješenja broj: 05-49-9015/14 od 26.05.2014. godine, u predmetu zahtjeva za pristup informacijama, dana 14.09.2017.godine, donio je:

P R E S U D U

Tužba se uvažava, osporeno rješenje broj: 05-49-9015/14 od 26.05.2014. godine i rješenje tuženog broj: 05-49-9015/14 od 15.04.2014. godine, se poništavaju i predmet vraća tuženom na ponovni postupak.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženog, bliže označenim u uvodu presude, odbija se kao neosnovan prigovor tužitelja izjavljen protiv rješenja Ministarstva prostornog uređenja Kantona Sarajevo broj: 05-49-9015/14 od 15.04.2014. godine, a kojim se odbija zahtjev tužitelja za pristup informacijama, podnesen dana 10.04.2014. godine, kojim je zatražena kopija svih ugovora o djelu koje je Ministarstvo prostornog uređenja Kantona Sarajevo zaključilo u 2012. i 2013. godini.

Tužbom od 24.06.2014. godine tužitelj je pokrenuo upravni spor osporavajući rješenje tuženog od 26.05.2014.godine, navodeći da smatra da nisu tačni navodi tuženog organa da „nepravilna primjena člana 14. Zakona o slobodi pristupa informacijama F BiH od strane prvostepenog organa, nije mogla uticati na drugačije rješavanje u postupku po žalbi“, ističući da je članom 14. stav 3. tačka a) tog Zakona propisano da ukoliko javni organ donese rješenje kojim odbija zahtjev za pristup informacijama u cijelosti ili djelimično, u rješenju, između ostalog, mora da navede zakonski osnov za status izuzeća informacije, uz navode članova ovog Zakona na koje se poziva, kao i sva materijalna pitanja koja su važna za odluku, što uključuje i uzimanje u obzir faktora javnog interesa, pa da je tuženi organ pravilno primjenio ovaj član Zakona, te sproveo test javnog interesa onako kako to predviđa član 9. Zakona, tužitelj je siguran da bi to bilo od uticaja na drugačije rješavanje predmeta, a što je tuženi u pobijanom rješenju potvrdio konstatacijom prvostepenog organa „ da je test javnog interesa sproveo na način da je izvršio uvid u nekoliko primjeraka ugovora gdje je konstatovao da dostava kopija ugovora, pa samim tim i podataka koji

se odnose na ime i prezime osobe sa kojom se ugovor zaključuje..., može prouzrokovati veću štetu za osobe koje su zaključile taj ugovor, ukoliko se isti podaci zloupotrijebe, nego korist koju će imati javnost ako ti podaci budu prezentovani". Iz navedenog proizilazi da ni prvostepeni, ni drugostepeni organ, nisu sproveli test javnog interesa kako to predviđa član 9. Zakona, te nisu dokazali zašto je šteta da javnost bude upoznata sa kopijama ugovora o djelu koje je tuženi zaključivao tokom 2012. i 2013. godine. U konkretnom slučaju tuženi organ je vršeći uvid u nekoliko primjeraka ugovora konstatovao da se u istima nalaze imena i prezimena ugovornih strana, adrese stanovanja i sl., te na osnovu te konstatacije odmah pretpostavio da bi navedeni podaci mogli biti zloupotrebjeni od strane podnosioca zahtjeva, da to može prouzrokovati veću štetu za osobe koje su zaključile taj ugovor nego korist za javnost. Tuženi je na taj način postupio jednostrano jer je nastojao samo da zaštiti privatni interes jedne ugovorene strane, zanemarujući činjenicu da je druga ugovorna strana javni organ i da javnost ima pravo da bude upoznata sa svim informacijama koje su pod kontrolom javnih organa. Pored toga u donošenju odluke nadležni organ je u smislu člana 9. stav 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH, obavezan da razmotri okolnosti kao što su svako nepoštovanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prestupa, zloupotrebu vlasti ili nemaru u obavljanju službene dužnosti i dr. koje okolnosti tužitelj smatra da je javni organ treba da razmotri i odobri pristup traženim informacijama uz poštovanje člana 10. Zakona, kojim je predviđeno da ako je dio traženih informacija utvrđen kao izuzetak (članovi 6., 7. i 8.), javni organ će izdvojiti takav dio i objaviti ostatak informacija. Tužitelj je mišljenja da javni organ u konkretnom slučaju nije razgraničio šta je informacija, a šta lični podatak, te je stavio odredbu Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH i ispred Zakona o slobodi pristupa informacijama. Odbijajući dostavu traženih informacija tuženi organ je pokazao da uopšte nije uzeo u obzir odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH i njege ciljeve, uz napomenu da institut „ispitivanja javnog interesa predstavlja svojevrsan garant podnosiocima zahtjeva za pristup informacijama da javni organ neće po automatizmu utvrđivati izuzetke, nego će od slučaja do slučaja, primjenjivati dvostruki kontrolni mehanizam. Zbog svega navedenog predloženo je da se tužba usvoji, poništi osporeno rješenje tuženog od 26.05.2014. godine i naloži da se tužitelju omogući slobodan pristup traženim informacijama.

U odgovoru na tužbu tuženi je istakao da ostaje u cjelosti kod osporenog rješenja, da navode tužbe smatra neosnovanim iz razloga navedenih i u osporenom rješenju, te je predložio da se tužba odbije kao neosnovana.

Zakornost osporenog rješenja sud je cijenio u smislu odredbe člana 34. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije BiH“ broj: 9/05) i odlučio je kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

U obrazloženju osporenog rješenja od 26.05.2014. godine, tuženi kao drugostepeni organ je razloge navedene u prigovoru tužitelja, a koji se odnose na nepravilnu primjenu člana 14. stav 3. tačka a) Zakona (kojim je propisano da ukoliko javni organ donese rješenje kojim odbija zahtjev za pristup informacijama u cijelosti ili djelimično, u rješenju, između ostalog, mora da navede zakonski osnov za status izuzeća informacije, uz navode članova ovog Zakona na koje se poziva, kao i sva materijalna pitanja koja su važna za odluku, što uključuje i uzimanje u obzir faktora javnog interesa), te nepravilno zaključivanje prvostepenog organa da se informacija smatra izuzetom od saopštavanja u smislu člana 8. Zakona jer nije sproveo test

javnog interesa na način predviđen u članu 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama, tj. nije dokazao zašto je šteta da javnost bude upoznata sa kopijom ugovora o djelu koje je tuženo Ministarstvo zaključivalo u 2012. i 2013. godini, ocijenio opravdanim u dijelu, ali isti nisu mogli uticati na drugačije rješavanje u postupku po žalbi. Dalje se u razlozima osporenog rješenja navodi: da je prvostepeni organ ispravno postupio u pogledu primjene člana 5. stav 1. tačka 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama (kojim je propisano da će tražena informacija biti utvrđena izuzetom od saopćavanja na osnovu ocjene svakog pojedinačnog slučaja, samo ako nadležni javni organ utvrdi izuzetak u smislu člana 6., 7. i 8. za cijelu ili dio informacije), kao i pravilnu primjenu člana 8. istog Zakona, kojim je navedeno da će javni organ utvrditi izuzetak od saopćavanja tražene informacije ako se osnovano utvrdi da informacija uključuje lične interese koji se odnose na privatnost treće osobe; da što se tiče primjene člana 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama u pogledu koristi i štete koja bi mogla nastati prilikom priopćavanja informacije napravljen je nedostatak, jer u pobijanom (prvostepenom) rješenju nije isto nije navedeno i obrazloženo; da je međutim, u postupku po prigovoru uzet u obzir odgovor donosioca prvostepenog rješenja kojim je navedeno da je član 9. Zakona u pogledu sprovođenja testa javnog interesa, sproveden samim uvidom u nekoliko primjeraka ugovora gdje je konstatovano da dostavom kopije ugovora, pa samim tim i podatke koji se odnose na ime i prezime osobe sa kojom se ugovor zaključuje, adresu stanovanja, broj lične karte, naziv banke i račun na koji će se sredstva iz ugovora uplaćivati, može prouzrokovati veću štetu za osobe koje su zaključile takav ugovor, ukoliko se isti podaci zloupotrijebe, nego korist koju će imati javnost ako ti podaci budu prezentovani, kao i to da se podaci o visini sredstava utrošenih u svrhu zaključivanja ugovora o djelu, mogao dobiti bez isključivog traženja kopija ugovora o djelu; da se u obzir uzela i činjenica da se prilikom primjene Zakona o slobodi pristupa informacijama moraju uzeti u obzir odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka, što predviđa član 54 istog, te je primjenjujući odredbe člana 237. stv 2. Zakona o upravnom postupku, kojim je propisano da će drugostepeni organ odbiti žalbu i kad nađe da je u prvostepenom postupku bilo nedostataka, ali su oni takvi da nisu mogli uticati na drugačije rješenje stvari, dispozitivom osporenog rješenja odbijen kao neosnovan prigovor tužitelja izjavljen protiv rješenja od 15.04.2014. godine.

Ovaj sud cijeni da osporeno i prvostepeno rješenje nisu doneseni na pravilan i zakonit način.

Iz podataka spisa predmeta proizilazi da se dana 10.04.2014. godine tužitelj obratio tuženom organu, pozivom na Zakon o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine, sa zahtjevom kojim je tražio informaciju koja se odnosi na dostavljanje kopije svih ugovora o djelu koje je Ministarstvo prostornog uređenja Kantona Sarajevo zaključilo u 2012. i 2013. godini, navodeći da su mu informacije potrebne u cilju sprovođenja istraživanja o dostupnosti javnih informacija-zaključenim ugovorima o djelu i trošenju sredstava za ove namjene, a koje provodi u saradnji sa partnerskim organizacijama u okviru inicijative Partnerstvo za otvorenu vlast (Open Government Partnership-OGP).

Postupajući po ovom zahtjevu tuženi organ je donio (prvostepeno) rješenje od 15.04.2014.godine, kojim je dao obrazloženje zašto je odbio zahtjev za pristup informacijama kojim se traži dostavljanje kopija svih ugovora o djelu koje je (tuženo)

Ministarstvo zaključilo u 2012. i 2013. godine, navodeći da su sagledane odredbe člana 5. stav 1. tačka 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH i člana 8. istog Zakona, pa kako ugovori o dijelu koje je zaključivalo ovo Ministarstvo sadrže podatke koji se odnose na ime i prezime osobe sa kojom se ugovor zaključuje, adresu stanovanja, broj lične karte, naziv banke..., osnovano je utvrđeno da ugovori o dijelu sadrže informacije koje uključuju lične interese koji se odnose na privatnost osobe sa kojom se ugovor zaključuje, te zahtjevu ne može udovoljiti.

Imajući u vidu navedene podatke spisa predmeta, odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine i Zakona o zaštiti ličnih podataka, sud cijeni da prije donošenja osporenih akata tuženi organ nije utvrdio pravo stanje stvari u smislu odredaba član 7., 8. i 133. Zakona o upravnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj: 2/98 i 48/99), odnosno nije utvrdio sve činjenice i okolnosti koje su značajne za rješenje ove upravne stvari i nije stranci omogućio da ostvari i zaštiti svoja prava i pravne interese, a da bi mogao na utvrđeno činjenično stanje pravilno primijeniti materijalno pravo.

Odredbom člana 3. stav 1. tačka 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH („Službene novine Federacije BiH“ broj: 32/01, 48/11), predviđeno je da informaciju predstavlja svaki materijal kojim se prenose činjenice, mišljenja, podaci ili bilo koji drugi sadržaj, uključujući svaku kopiju ili njen dio, bez obzira na oblik, karakteristike, vrijeme kada je sačinjena i kako je klasificirana. Odredbom člana 4. istog Zakona dato je pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnog organa svakom fizičkom i pravnom licu, a uspostavljena obaveza javnog organa da te informacije saopšti. Pravo pristupa informacijama može biti ograničeno samo na način i pod uslovima utvrđenim tim Zakonom. Odredbom člana 2. navedenog Zakona propisano je da se odredbe tog zakona tumače tako da se u najvećoj mjeri i bez odlaganja olakša i potakne saopćavanje informacija pod kontrolom javnog organa uz najnižu prihvatljivu cijenu.

Definicija informacije data u citiranoj odredbi člana 3. Zakona podrazumijeva svaku činjenicu, mišljenje, podatak ili drugi sadržaj kojim raspolaže javni organ, bez obzira na njihov oblik, dakle i bez obzira da li je ili nije taj sadržaj pohranjen na nekom materijalnom sredstvu – ispravi, disku, audio ili video zapisu. Na ovakvo tumačenje citirane odredbe upućuje kako cilj samog Zakona o slobodi pristupa informacijama izražen u članu 1. tačka 2. Zakona – omogućiti pravo pristupa informacijama u najvećoj mogućoj mjeri; tako i odredba člana 2. navedenog Zakona, iz koje proizlazi da se bilo koja odredba zakona ima tumačiti tako da se saopćavanje informacija olakša i potakne. Predmetnim zakonom uopšte nije predviđena mogućnost odbijanja zahtjeva za pristup informaciji zbog toga što određeni sadržaj ne predstavlja informaciju u smislu tog zakona, već samo iz razloga što pod određenim uslovima informacija može biti izuzeta od saopštavanja.

Tužitelj je, kao i svako drugo fizičko ili pravno lice, u skladu s odredbom člana 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama, ovlašten informaciju zahtijevati u postupku pristupa informacijama, te je tuženi organ stoga bio dužan, ako je dio tražene informacije utvrdio kao izuzetak (od priopćavanja tražene informacije jer je utvrdio da informacija uključuje osobne interese koji se odnose na privatnost treće osobe), u smislu odredbe člana 8. i 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama, riješiti o zahtjevu tužitelja (za dostavljanje kopija ugovora o dijelu...), na način da se

izdvoji takav dio (na kopiji ugovora o dijelu), prekriju „lični podaci“, odnosno bilo koja informacija koja se odnosi na fizičko lice na osnovu koje je utvrđen ili se može utvrditi indentitet lica zaštićenih informacija i tako omogućiti uvid u preostali dio dokumenta i time se ne bi narušile odredbe ovog Zakona, kao i Zakona o zaštiti ličnih podataka. Također tuženi organ nije u postupku pouzdano utvrdio i ocijenio da dostavljanje tražene informacije nije u javnom interesu u smislu člana 9. stav 1. i 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama, tačnije nije dokazao zašto je šteta da javnost bude upoznata sa kopijama ugovora o dijelu koje je organ zaključivao u 2012. i 2013. godini, niti u kom pravcu bi mogla nastati šteta po legitimne ciljeve vanjske politike, interesa odbrane i zaštitu javne sigurnosti i zašto je šteta da javnost dođe u posjed ovih podataka, a što tužba osnovano prigovara.

S obzirom na izloženo ovaj sud nalazi da su prvostepeno i osporeno rješenje doneseni uz povredu pravila upravnog postupka, kao i materijalnog prava, iz kojeg razloga je primjenom odredbe člana 36. stav 2. u vezi sa članom 28. stav 4. Zakona o upravnim sporovima, donio odluku kao u izreci, kako bi tuženi organ (uz predhodno pozivanje tužitelja, kao podnosioca zahtjeva, radi davanja mogućnosti da se, između ostalog, izjasni da li mu je za ovo „Istraživanje o dostupnosti javnih informacija“ potrebno i dalje pribavljanje kopije svih ugovora o dijelu iz 2012. i 2013. godine...) u ponovnom postupku donio pravilno i na zakonu osnovano rješenje, vodeći računa o primjedbama i pravnim shvatanjima suda iznesenim u ovoj presudi.

S U D I J A
Aida Salčinović - Kuljanin

POUKA: Protiv ove presude žalba se ne može izjaviti.